

жатъ, че нѣкого разпънали, то мислили, че не човѣкъ, а нѣкакво куче или нѣкаква прѣзрѣна гадъ сж покачили на дървото. И затова отначало разпъвали само робитѣ. Знае се, че всѣки богатъ римлянинъ ималъ свои роби. Ако нѣкой отъ тѣхъ сгрѣши нѣщо: ако убие, ако открадне, избѣга, или оскърби господаря си, послѣдниятъ ималъ право безъ всѣкаквъ сждъ да го разпъне на кръсть. Сжщо така на кръсть разпъвали всички роби, които нѣкога възставатъ за нѣщо противъ държавата. Познато е голѣмото възстание на гладиаторитѣ и робитѣ въ южна Италия подъ командата на тракиеца Спартака (72 г. пр. Хр.). Слѣдъ двѣгодишни ужасни боеве римлянитѣ сполучили да надвиятъ възстаналитѣ роби и гладиатори, хванали отъ тѣхъ 6000 души и всички ги разпънали по дърветата на кръсть. По цѣлиятъ пжтъ, отъ Капуа до Римъ, дърветата били почернѣли отъ разпънати роби. Орли, гарги и всѣкакви хищници летѣли по тѣхъ и кълвали висящитѣ тѣла. То било грозна и отвратителна картина.

По-сетнѣ римлянитѣ зели да разпъватъ на кръсть и други граждани, когато сждътъ ги осжждалъ за нѣкакво тежко прѣстѣпление.

Исусъ Христосъ съ своята кръстна смъртъ побѣди разпъването. Всички, които повѣрваха въ неговото велико учение, почнаха да броятъ кръста не за нѣщо позорно, долно, ами за нѣщо високо, свето, мило. Защо? Защото на кръста загина невинно най-праведния, най-милия, най-кроткия учителъ. И колкото повече християнитѣ сеnamножаваха, толкова повече кръста зе да се почита. Тогава тия християни